

Üşürdüm Sensizliğe

– ilhanca · 14 Aralık 2011

Gecelerimin olmayan, yalnız masumiyeti
Döşek bilmeyen çilekeş başımın, ağrıyan yanı
Cılız ışıkları seyrederdim, camlarında evlerin
Kıskançlıklarım nükseder, üşürdüm sensizliğe
Parklarda yatardım, yalnızca geceyi kucaklardım
Akşamcılardı arkadaşlarım, kahırlar dinlerdim ara sıra
Ve ikramları olurdu, bir yudum ucuzundan şarabın
Aklıma düşersin, gecenin bir yerinde, üşürdüm sensizliğe
Sokak lambalarına dayanır, yalpalayan sarhoşları seyrederdim
Yerlere atılan izmaritleri, halicin kenarına gidip içerdim
En çok, unkapanına yakın parkı severdim, köprüye yakın diye
Ateş yakarlardı köprü altında, ellerim ısınırdı ama üşürdüm sensizliğe
Yürürdüm gün doğumuna dek, gündüzlerden kaçmış muhabbetlere
Hayal meyal anlarsa düşüncelerimde ve senli olan düşler kurmaktayım
Belki de geçmişsindir diye, şehrin bütün sokaklarını, dolaşmaktayım
Ve gidişinden bir önceki günler de, oturduğumuz yere ulaşırım acılarımla
Sıtmalara tutulurum, nöbetler başlar, donmaktan beter, üşürdüm sensizliğe

İlhan Keskin